

Πραγματεύσασθε ἕως ἔρ-
χεται (Λουκ. ιθ', 13).

ΠΑΝΔΑΪΣΙΑ

... Δρακτικώτερον ἄλλο μέ-
τον εἰς φανερωτὴν τῆς ἀλη-
θείας παρὰ τὴν τυπογραφίαν
νὰ ἐπινοηθῇ ἢ τὸν ἀδύνατον
(Κοραῖς «Συνέχ. Ιερ.» σελ. 427)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ φρ. 6
Ἑσωτερικοῦ φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν
ἐγγράφα δὲν ἐπι-
στρέφονται.

ἩΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ 1-ῃ ΚΑΙ 15-ῃ ΕΚΑΣΤΟΤ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ἈΝΤΗΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΚΑΛΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Α. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ βλ. 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ γλίσσια . . 15 «
Ἡ γραμμή . . 0.25 «

Μελετᾶται ἐπιστημονι-
καὶ κοινωνικαὶ καὶ δι-
δακτικαὶ σύμφοροι
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ
Περιοδικοῦ, κατα-
γινώσκονται.

Διεύθυνσις: Rédaction de la Revue grecque «Πανδαΐσια» — VARNA (Bulgarie)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πόσον ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπέδρασεν ἐν Εὐρώπῃ. Καὶ ὅμως
ἀδικεῖται ἡ Ἑλλάς. «Μελέτη» Ἰωάννου Π. Ράγκου ὑπομοι-
ράρχου. («ὑπὸ ἱστοριοφιλοσοφικὴν ἐποψιν».—Τὸ ξηρὸ ψωμί
(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).—Ὁ γάμος κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον.
—Τοῖς εὐλοῖς συμπολίταις ἐν Ἰσικίᾳ. (Ποίημα).—Σημειώμα-
τα περὶ τῆς Μητροπόλεως Σισανίου. (Συνέχεια).—Ποικίλα.—
Ἀλληλογραφία.—Ἀγγελία.

ΠΟΣΟΝ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΕΠΕΔΡΑΣΕΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ.
ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΔΙΚΕΙΤΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

„ΜΕΛΕΤΗ“

ΙΩΝΝΑΟΥ Π. ΡΑΓΚΟΥ

ὑπομοιράρχου.

„ΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΠΟΨΙΝ“

ΤΙ ὁ Ἑλληνισμὸς μεγάλως καὶ κυρί-
ως ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐ-
ρώπης εἶναι ἀναμφίλεκτον, εἶναι ἱστοριο-
φιλοσοφικῶς ἀποδεδειγμένον, διότι αἱ ἐπι-
στήμαι, αἱ ὥραϊα τέχναι, ἡ πολεμικὴ τακτικὴ καὶ ἐν
γένει ὁ πολιτισμὸς τῆς Εὐρώπης ἀπορρέει ἐκ τοῦ Ἑλ-
ληνισμοῦ, ὑπάρξαντος πηγῆς ἀκένωτου ἐπὶ αἰῶνας!

Οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι ὁ Ἀριστοτέλης, (1) Ζήνων

ΣΗΜ. 1.—Ὡς ἔχει ὁ Fleury περιγράφει ἐν συντόμῳ τὰ

ὁ Στωϊκὸς, Πλάτων (2) ὁ Θεῖος, περὶ οὗ ὁ Κικέρων
λέγει «Βέλτιόν μοι ἐστὶ ψεύδεσθαι σὺν Πλά-
τωνι ἢ τοῖς Θεοῖς τ' ἀληθεῖν λέγειν» εἰσὶ τό-
σοι ποταμοὶ φῶτων. ἔξ ὧν ἀρθένως ἐρωτήθησαν
ἄλλοτε ἐν παχυλῇ ἀμαθείᾳ καὶ σήμερον, ὡς περὶ
σμέναν φημιζόμενα ἔθνη τῆς Εὐρώπης

Ὁ Ὀμηρος, (3) περὶ οὗ ἡ Σμόνη, ἡ Ρόδος, ὁ
Κολοφών, ἡ Σαλαμίς, ἡ Χίος, τὸ Ἄργος, αἱ Ἀθῆναι

περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους: Aristote (384-322 av. J. C.) dis-
ciple et rival de Platon, chef de l'école péripatétici-
enne ou du Lycée, et qui exerça jusqu'à la fin du
moyen âge une influence souveraine sur la marche
de l'esprit humain, fut à la fois un philosophe et un
savant universel. Ses principaux ouvrages philosophi-
ques et littéraires sont: La Rhétorique, la Poétique,
la Métaphysique etc. Parmi ses ouvrages scientifi-
ques, nous citerons: La Mécanique, la Météorologie, l'
Histoire des animaux, le Traité des couleurs etc.

ΣΗΜ. 2.—Platon Surnommé le Divin (427-347 av.
J. C.) publia ses nombreux écrits sous forme de di-
alogues, dont Socrate est l'interlocuteur le plus or-
dinaire. On ne compte pas moins de vingt-huit de
ces dialogues. Les principaux sont: Le Criton, l'A-
pologie de Socrate, le Phédon, la Phèdre, le Banquet,
la République etc. Tous sont écrits avec une i-
magination, qui est plutôt celle d'un poète épique
que d'un philosophe.

ΣΗΜ. 3.—Ὁ Fleury ὑποδιαιρεῖ τὴν ποίησιν καλλιερ-
γομένην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς πέντε περιόδους: 1ον La pé-
riode préhistorique, 2ον, la période homérique, 3ον,
la période Lyrique, 4ον, la période dramatique καὶ
5ον la période bucolique. Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ Ὀμή-

φιλονεικοῦσιν. ἀντιποιούμεναι ἐκάστη αὐτὸν ὡς ἴδιον πολίτην, εἶναι ὁ ἀόμματος ἑλλήν ποιητῆς, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὡς δεξιὸς ὀρθαλμὸς τῶν Εὐρωπαίων.

Ὁ κορυφαῖος τῶν Λυρικῶν ποιητῶν Πίνδαρος (4) διδασχθεὶς παρὰ τοῦ Μυρτίου καὶ Ἑρμεία, ἤνθησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ γ. πατρὸς Ξέρξου, συνεχίσαντος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, ὅστις ἐγένετο ὑπὲρ τοῦ σήμερον πολιτισμοῦ, τοῦ περικυκλωμένου τὴν Εὐρώπην.

Ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ Αἰσχύνης ὑπῆρξαν δύο ἀντίρροπα στοιχεῖα ἀγωνιζόμενα ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις κατόπιν μετεδόθη εἰς τὴν Δύσιν. ἐπὶ τῆς ὁ Σπεύσιππος, ὁ Ὀρθαγόρας, Ἱπποκράτης ἡ μελίρρυτος, ὁ Ἀρίστιππος, ὁ Ἀθηναγόρας καὶ τόσοι ἄλλοι διδάσκαλοι ῥήτορες πρὸς τί ἄλλο ἐργάσθησαν ἢ πρὸς διάσωσιν τοῦ πολιτισμοῦ;

Ὁ Εὐκλείδης καὶ ὁ ἐκ Συρακουσῶν Ἀρχιμήδης ὑπῆρξαν οἱ πατέρες τῶν φυσικομαθηματικῶν ἐπιστημῶν, δόσαντες μέρος ἵνα πατήσωσιν οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ

κινήσωσι τὴν γῆν!

Ἀπελλῆς ὁ Κῶος ἡ Ἐφέσιος, Ζεῦξ ὁ Ἡρακλειώτης, Ἀθήναιοι καὶ τόσοι ἄλλοι ζωγράφοι εἶναι οἱ πατέρες τῆς ὠραίας ταύτης τέχνης, ἥτις ἐδόξατο τὴν Ἱταλίαν διὰ τοῦ Ῥαφαήλ. Τῆς δὲ γλυπτικῆς πατὴρ δὲν εἶναι ὁ Φειδίας καὶ Πραξιτέλης, ὧν τὰ ἀμίμητα ἔργα ἐχρησίμευσαν ὡς πρότυπα εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ἀριστοτέχνους;

Ἀλλὰ καὶ τῆς ἱατρικῆς αἱ πηγαὶ δὲν εἶναι ὁ Ἀσκληπιδῆς, ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνός; Τοιοῦτο τρόπον ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις παρίσταται ὁ εὐεργετικὸς τῆς ἀνθρωπότητος Λύχνος χέων ἐπὶ αἰῶνας ὅλους τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τοὺς τότε ἀγρίους καὶ ἀμυθεῖς τῆς Δύσεως λαούς.

Ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἐπαμινώνδας, ὁ Λεωνίδας, ὁ Εὐπομπος, ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Φωκίων, ὁ Κίμων, ὁ Ἀριστείδης εἰσὶ τόσοι τύποι στρατηγικῆς καὶ ἀνδρείας ἀπαρχιλλοῦ. Ἀληθῶς δὲ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας εἶναι ὁ πατὴρ τῆς πολεμικῆς τέχνης.

Συγχρόνως δὲ μὲ τοὺς μεγάλους τούτους στρατηγούς διελαμψε μέγας ἀριθμὸς δραματικῶν συγγραφέων, ὡς ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης, ἱστορικῶν δὲ, ὡς ὁ Θουκυδίδης, Ξενοφῶν, Πλούταρχος, Ἡρόδοτος, Ξυναγόρας, Εὐριπίδης, Αἰλιανός, Ἀσκληπιάδης, Ἀρίστον, Σχολιαστὴς, Σινόπας, Ἰλικάρνασεύς, Ἀπολλόδωρος, φιλοσόφων, ὡς ὁ Πυθαγόρας, Ἀναξαγόρας, Ἀναξίμανδρος, Θεόφρατος, Ἀναξίμανοῖδης, Ἀντιπάτων, Ἀρισθένης, ῥητόρων, ὡς ὁ Δημοσθένης, ὁ Αἰσχύνης, Ἰσοκράτης, Λυσίας, οἵτινες εἰσὶ τόσοι λαμπρῆρες διαχέοντες τὰ φῶτά των ἐπὶ σειρᾶς αἰῶνων ὁλοκλήρων.

Καὶ ὡς πρὸς τὴν νομοθεσίαν δὲ ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπῆρξε διδάσκαλος τῆς Εὐρώπης διὰ τοῦ Λυκούργου, τοῦ Σόλωνα, τοῦ Πιττακοῦ καὶ τῶν ἄλλων νομοθετῶν.

Ὁ Σόλων, Θάλῆς ὁ Μιλήσιος, Περίανδρος βασιλεὺς Κορίνθου, Πιττακὸς βασιλεὺς Μιτυλήνης, Βίων, Χέλων, Σπάρτης, πάντες οὗτοι ἐδίδασκαν τὴν ἥθικὴν καὶ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἐξ ὧν στηρίζονται ἅπασαι αἱ νεώτεροι νομοθεσίαι, ἔχουσι τὰς πηγὰς των ἐκ τοῦ Ῥωμαικοῦ Δικαίου, κυρίαν ἔχοντος πηγὴν τὸ ἑλληνικὸν Δίκαιον, ὅπερ τριακόσια ἔτη ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης διὰ πρεσβεῖας πεμφθείσης εἰς Ἑλλάδα μέτρηχθαι εἰς τὴν αἰωνίαν πόλιν.

Ἐὰν αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι δὲν ἐτίθεντο ὑπὸ

* ὅπου ἀπορρίπτεται ὡς ἑξῆς: On donne le nom de période homérique à l' époque, qui produisit les poésies dites homériques. Ces poésies nous sont parvenues sous la forme de deux grands poèmes; l' Iliade et l' Odyssée.—L' Iliade raconte la querelle d' Achille et d' Agamemnon l' un des principaux épisodes du siège de Troie, autrement dite Ilium etc. L' Odyssée, que l' on a surnommée l' épopée de la mer, est le récit des aventures l' Ulysse, en grec Odusseus qui, au retour de la guerre de Troie, erra dix ans sur les mers avant de pouvoir regagner l' île d' Ithaque, sa patrie. Les poèmes homériques nous peignent la Grèce partagée en une multitude de petites principautés et organisée d' une manière qui n' est pas sans quelque analogie avec le système féodal du moyen âge. Elle nous offre donc le tableau d' une société à demi barbare. Selon une probabilité qui équivaut presque à la certitude, l' écriture, à cette époque, n' était pas encore connue en Grèce. C' est pourquoi on y voyait fleurir les aèdes, improvisateurs que l' on pourrait comparer à nos trouvères et à nos troubadours etc.

ΣΗΜ. 4.—Περὶ δὲ τοῦ Πινδάρου ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν λυρικήν ποιησὶν του, γράφει τὰ ἑξῆς: Pindare (520—440. av. J. C.) né près de Thèbes, en Béotie, est placé au premier rang parmi les poètes lyriques de la Grèce. Il avait composé une prodigieuse quantité de chants; il ne nous est parvenu que les Odes triomphales, dans lesquelles Pindare célèbre les vainqueurs des jeux olympiques, pythiques etc. On y admire la pompe, l' harmonie du style et des mouvements entraînants.

τὴν ἰσχυρὰν προστασίαν μεγαλοδώρων ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης, οὐδόλως αὐταὶ ᾔθελον ὑπερβῆ τὸ ὄριον, εἰς ὃ οἱ Ἕλληνες ἤνεγκον ταύτας.

Ἡ Ῥωμαϊκὴ φιλοσοφία εἶναι ἀντίγραφον ἀπλοῦν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ὁ Κονδύλιαι, Γάλλος φιλόσοφος λέγει. Οἱ Λατῖνοι ἔμαθον πάντα μὲν παρ' Ἑλλήνων, ἀφ' ἑαυτῶν δ' οὐδὲν ἐξεῦρον.

Τὰ φιλοσοφικὰ καὶ ἀρχέτυπα τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ φθάσωσι τὰ νεώτερα τῶν Εὐρωπαίων, πᾶν δὲ σύστημα νεώτερον ἐπιστήμης ἢ τέχνης εἶναι σχεδὸν ἀπόρροια Ἑλληνικοῦ συστήματος πρὸ αἰώνων γνωστοῦ.

Ἐάν εἰς τὸν Νεύτονα ἀποδίδωται ἡ ἐφεύρεσις τῆς ἑλξως, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Πλούταρχος ἔγραψαν περὶ ταύτης πολὺ πρότερον καὶ Τιμαῖος ὁ Λοκρὸς ἐδίδαξεν ὅτι «ἡ φύσις, διαρθροῦσα τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου, προσέμιξε δύο δυνάμεις, αἵτινες εἰσὶν αἱ ἀρχαὶ τῶν κινήσεων».

Ἐάν, εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν Νεύτονα ἀποδίδωται ἡ ἐφεύρεσις τῆς διαφορᾶς τῶν χρωμάτων τῶν γεννωμένων ἐκ τοῦ φωτός, ὁ Πλούταρχος βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πλάτωνος διδάσκει τὰ περὶ τούτων.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΤΟ ΞΗΡΟ ΨΩΜΙ

ΜΙΚΡΟΣ Ἑρρίκος Μινιώ, χρωματισμένο παιδάκι καμμιὰ δεκαεὶα ἑτῶν, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον μὲ τὴν παιδαγωγὸν του. Ἦτο Σάββατον. Ἀμέσως ὁ μπαμπᾶς του, φίλος μου, ἐζήτησε τὸν ἐδδομαδιακὸν ἑλεγχόν. Τὸν ἀνέγνωσε λεπτομερῶς, σείων τὴν κεφαλὴν καὶ συνοφρυούμενος.

— Ὁραῖα! Μπαμπᾶ σου! ἀνερώνησεν ἀπειλητικῶς.

Καὶ αἰφνιδίως τὸ πρόσωπον τοῦ νευρικοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου συνεστᾶλη ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ τέκνον του, τὸ ὅποιον ἐστέκετο κατακλιπνὸν ἀπὸ τὸν φόβον.

— Τὸ ἐδιδάσκεις αὐτὸ ποῦ σοῦ γράφει ὁ δάσκαλός σου;

Καὶ ἐπεὶ δὴ ἐκείνο ἐσιώπη, ὁ Μινιώ ἀνέγνωσεν ὑψηλοφώνως: «Αὐτὸς ὁ μαθητὴς δεικνύει κάποιαν τάσιν εἰς τὸ ψεύδεσθαι. Πρέπει νὰ ἐπιτηρεῖται».

Καὶ ἔν ῥάπισμα, ἔκτενεχθὲν μὲ τὸ θάκρος ἐκείνου ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος δὲν φοβεῖται μήπως τοῦ ἀνταποδοθῇ, κατέπεσαν εἰς τὸ τρυφερόν μάγουλον τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ὁποῦο ἤ δάκρυα ἐξέσπασαν ἄφροντα.

— Μὴν κλαῖς, γιατί θὰ σοῦ ἀστράψω κι' ἄλλο!

Δὲν ἤξεύρω ἐάν ἀπὸ ἀδυναμίας ἀπ' εὐαισθησίαν, ἢ ἀπὸ ἀντοῖαν τῶν πατρικῶν καθηκόντων ἀλλ' ὅπωςδήποτε ποτὲ δὲν ἐδάσταξα νὰ ἰδῶ νὰ κτυποῦν ἕνα μικρὸ παιδάκι, χωρὶς νὰ θεωρήσω αὐτὸ τὸ πρῶμα εἰδὼς τι ἀνανδρία. Μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ γονεῖς οἱ ὅποιοι καταφεύγουσιν εἰς αὐτὰ τὰ βίβλια μέγα δὲν θὰ τὰ

ἔδεικτον κἄν εἰς τὸν νοῦν τους, ἐάν εἶχον νὰ κίμουν μὲ ἀνθρώπους ἱκανοὺς νὰ τοὺς ἀνταποδώσουν τὰ κτυπήματα.

Ὁ μικρὸς Ἑρρίκος ἐδέχθη λοιπὸν καὶ τὸ δεύτερον ῥάπισμα, ἐπειδὴ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ. Ἐγὼ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν του διακρυπτόμενος οὕτως ἄφρονως.

— Ἀκούς ἐκεῖ κατὰστασις! Ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ παντοῦ θυμωμένος. Ἀκούς μαθητὴς νὰ λέγῃ ψέματα στὸ δάσκαλό του! Πήγαμε γρήγορα νὰ κλεισθῇς στὸ δωμάτιό σου νὰ εἶς μόνος σου, μὲ ξηρὸ ψωμὶ δὲν ἔχει φρούτο...

Ἐνῷ δὲ τὸ κακόμοιρο μὲ κατεδασμένο τὸ κεφάλι, μὲ τὰ τετραδία του καὶ μὲ τὰ βιβλία του, ἔρευαν, ἡ φοβερὰ φωνὴ τὸν κατεδίωκεν ἀκόμη.

— Κύτταζε καλὰ, νὰ διαλέγῃς τὰ μαθήματά σου γιατί θάχουμε νέους λογαριασμοὺς μαζῇ!

Μόλις τὸ παιδί ἐξηρανίσθη, ὁ Μινιώ γυρίζει καὶ μοῦ λέγει:

— Κατάλαδες, φίλε μου, τὸ βρωμιάκο νάχῃ τὴ μάινι νὰ λήῃ ψέματα!

— Ὁχ! ἀδελφέ καὶ σύ. Μανία! Ἐχει μὴ ἀπλὴ κλίσσι τὸ παιδί, ὅπως εἶπα τὰ παιδιὰ νὰ πονηρεύεται. Κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο δὲν κάναμε τάχα;

— Μὲ συγχωρεῖς!...

— Ἐλα, σιώπα! Τῆς ἐσχάτης τῆς ψευτικῆς τοῦ ἐξόδατος στὸ σχολεῖο, ὅταν εἴμεθα συμμαθηταί.

— Δὲν ἔγινες ἀκόμη πατέρα, εἰδεμένη θὰ εἶχες ἄλλας ιδέας...

— Βεβαίως ἄλλας ιδέας θὰ εἶχα. Ζητεῖς ἀπὸ μὴ σταλὶα παιδί γινῶσι ἐνὸς μεγάλου ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι δυνατόν. Ἢ γινῶσι θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν ἡλικίαν.

— Φίλε μου, ἄφρασε με παρακαλῶ ἀπόλυτον κριτὴν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνταρθεῖς καὶ νὰ ξεώρης τοῦτο μόνον: ὅτι δὲν ἐννοῶ τὸ παιδί μου νὰ πάρῃ τὸν κακὸ δρόμο.

Δὲν ἐπέμεινα περὶ τούτου, διότι ἐπὶ τέλους ἐρίλοξενόμην εἰς τὸ σπῆτι ἐκείνου. Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε καὶ ὁ πονηρὸς τοῦ φίλου μου διὰ νὰ φάγῃ μαζῇ μας ἕνα γάθος γέρον, ὁ ὅποιος μάλιστα ἐκάθησεν ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν ἑγγονόν του. Τοῦ εἶπαν ὅτι ἦτο τρωπία καὶ ὅτι τὸ φίλημα καὶ τὸ ἀγκαλιασμά ἐπρεπε ν' ἀναβληθῇ διὰ τὸ ἄλλο Σάββατον. Ὁ γέρον προσεπάθησε νὰ μεταπέσει τοῦλάχιστον τὴν κόρην του, ἀλλ' ἐκείνη, ὡς καλὴ σύζυγος, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐσυνείθεζεν, οὔτε εἶχε καμμίαν ὁρεξὶν νὰ παραδῶνῃ τὰς ἀποράσεις τοῦ ἀνδρός της.

— Τί αὐστηροὶ ποῦ εἶναι! λέγει εἰς ἐμὲ ὁ γέρον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ἐλητηριώθη βαθυμῶδεν ὁ μικρὸς ψεύστης, τὸν ὅποιον ἡ μνήμη μου δὲν ἄφρασε νὰ μὴ βλάβῃ καθήμενον μόνον εἰς ἕνα τραπέζι καὶ βουκνίζοντα ἕνα κομμάτι ψωμὶ βρεγμένον μὲ δάκρυα. Ὁ Μινιώ, καθὼς ἔμπροσθεν εἶχον μὴς εἶχε παραθέσει θαυμασίους τοισύτους. Τὰ πνεύματα ἐραυδρύνοντο, αἱ γλῶσσαι ἐλύοντο. Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν ν' ἀνοίγουν αἱ καρδίαι. Ἠρχίσμεν τὰς ἐκμυστηρεύσεις. Ἀπὸ διηγήθη ἔγὼ τῆς τρέλλας μου καὶ ὁ Μινιώ παρατυβεῖς ἀνέκραξε:

— Τώρα θὰ μὴς πῆς πῶς ἤσουν πονηρὸς καὶ καὶ καταεργάρης, κύρ πεθερὲ, τοῦ λέγει. Λοιπὸν μὲ ὅλη σου τὴν καταεργαρίαν ἐγελίστηκες γὰ καλὰ μὴ φορὰ τοῦλάχιστον τῇ ζωῇ σου...

— Ἐγὼ; ἀπὸ ποῦ;

Ὅλοι ἐμπήξαμε τὰ γέλοια.

— Ἐνθυμέσθαι ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ποῦ ἐτοιμαζόμενοι νὰ μοῦ δώσης τὴν κόρη σου, καὶ ἤρθες νὰ μοῦ κάνης τᾶχα ἐπίσκεψι γιὰ νὰ ἴδῃς τὴν οἰκονομικὴν μου κατὰστασιν; Ἀ! τὴν προηγουμένην αὐτῆς τῆς περιφάντου ἐπισκέψεως—ἀκόμη τρέμω ποῦ τὸ συλλογίζομαι—τὰ ὑπόγειά μου ἦσαν στεγνὰ, ὅλα τὰ βαρέλια μου ἄδεια, εἴξουρα δὲ ὅτι ἦσαν ἕνας πονήρδος καὶ ἕνας δόσπιστος! . . . Ἐπρεπε ἐν τούτοις, ὅπως ὅπως νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸς ὁ γάμος εἰς ἐμὴν θὰ ἤμουν χαμένος. Τί νὰ κάμω γιὰ νὰ σὲ ἀποπλανήσω; Κάθουσε ὅλην τὴν νύκτα καὶ γεμίζω ὅλα τὰ βαρέλια μὲ νερό. Ἐπειτα, ἐπειδὴ εἰσπορεύσας νὰ θελήσῃς νὰ δοκιμάσῃς τὰ κρασιὰ μου, ἐφάρμοσα ὑπὸ τὸ πῶμα καμμιὰς εἰκοσαριῶς βαρέλεων ἀπὸ μίαν λίτραν ἑνὸς παλαιοῦ κρασιοῦ, συγκοινωνούντος μὲ τὴν κάνουλα δ' ἑνὸς σωλῆνος ἀπὸ καουτοῦκ. Καὶ σὲ περίμενα εἰς τὴν θύραν τῶν ὑπογείων. . . . Νομίζω δὲ ὅτι σὲ βλέπω ἀκόμη νὰ περιέρχῃσαι τὰς ἀποθήκας, ἐλεύθερα, νὰ ψαύῃς τὰ βαρέλια, δῆθεν ἐξ ἀπροσεξίας.

Καὶ ἀρχίσταμεν νὰ δοκιμάζωμεν. Ἄν δὲ τυχὸν ἤθελες νὰ γευθῇς ἀπὸ κανένα βαρέλι, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε καλπονοθευθῇ, θὰ ἔσπευδα νὰ σοῦ πῶ: «Ὅχι αὐτό. Αὐτὸ δὲν ἀξίζει. Νὰ ἀπὸ τοῦτο ἐδῶ νὰ δοκιμάσῃς, νὰ ἴδῃς κρασί μὴ φορά!» Ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ ποῦ μοῦ ἔκανες ὅταν ἔφρουγες ἐκατάλαβα ὅτι ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε. . .

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μινιὼ ἔσκασαν τὰ γέλοια. Ὁ γέρον ἐκίνησε τὸ κεφάλι του, καὶ στραφεὶς πρὸς ἐμέ:

— Βλέπετε; Βλέπετε, μοῦ λέγει μὲ ἀγαθὸν μειδίαμα, τί μαστκαρὰ γαμβρό ποῦ ἀπέκτινα; Σαί; τί λέτε;

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι ὁ γαμβρός σας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρατῇ τιμωρημένον τὸ κακόμοιρο τὸ Ἑρρικάνι, ὅτερα ἀπὸ ὅσα μὰς εἶπε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΘΕΙΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Ο ΓΑΜΟΣ κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον ἐπειτλήθη μετὰ τὴν παρακοὴν καὶ τὴν πώσιν τῶν πρωτοπλάστων, τοῦ Θεοῦ δυναμένου καὶ ἄλλως νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς τὴν Εὐὰν ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ κοιμωμένου Ἀδὰμ εἰς μέσον παρήγαγεν, ὡς τὰς μυρίας μυριάδας τῶν ἀγγέλων καὶ τὰς χιλιάς χιλιάδας τῶν ἀρχαγγέλων, ἀνευ τούτου ὧδινον καὶ διαδοχῆς εἰς μέσον ἤγαγε «πλάσθεις ἐκεῖνος (ὁ Ἀδὰμ) ἔμειναν ἐν παραδείσῳ καὶ γάμου λόγος οὐδεὶς ἦν. Ἐδέησεν αὐτῷ γε-
νέσθαι καὶ βοηθὸν καὶ ἐγένετο καὶ οὐδὲ οὕτως ὁ γάμος ἀναγκαῖος εἶναι ἐδόκει. . . . ἐπειδὴ δὲ αἰχμάλωτοι γενόμενοι, τὴν βασιλικὴν ταύτην ἀπεδύσαντο στολὴν (τὴν παρθενίαν), καὶ τὸν οὐράνιον ἀπέθεντο κόσμον, ἐδέξαντο δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου φθορὰν καὶ τὴν ἀρὰν καὶ τὴν ὀδύνην καὶ τὸν ἐπίπονον βίον, τότε ὁ γάμος ἐπιστέρχεται μετὰ τούτων, τὸ θνητὸν τοῦτο καὶ δουλικὸν ἱμάτιον. . . Ὅρξ πόθεν ἔσχε τὴν ἀρχὴν ὁ γάμος, πόθεν ἀναγκαῖος ἐδόξεν εἶναι; Ἀπὸ τῆς παρακοῆς, ἀπὸ τῆς ἀρᾶς, ἀπὸ τοῦ θανάτου. Ὅπου γὰρ θάνατος ἐκεῖ γάμος· τούτου δὲ οὐκ

ὄντος οὐδὲ οὗτος ἔσται. . . . Ποῖος γὰρ εἶπέ μοι γάμος ἀπέ-
τακε τὸν Ἀδὰμ, ποῖαι τὴν Εὐὰν ὧδινες; Οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν. Τί οὖν δέδοικας εἰκὴ καὶ τρέμεις, μὴ παυσάμενον τοῦ γάμου καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων πύσθηται γένος. Μύρια μυριάδες ἀγγέλων λειτουργοῦσι τῷ Θεῷ, χιλιάς χιλιάδες ἀρχαγγέλων παριστᾷσιν αὐτῷ καὶ οὐδεὶς τούτων γέγονεν ἐκ διαδοχῆς, οὐδὲ ἐκ τέκνων καὶ ὧδινων καὶ συλλήψεως. Οὐκοῦν πολλῶ μᾶλλον ἀνθρώπους ἐποίησεν ἂν, γάμου χωρὶς, ὥσπερ οὖν καὶ ἐποίησε τοὺς πρώτους, ὅθεν ἄπαντες ἀνθρωποῖν. (Χρυσόστομος περὶ Παρθενίας· ἐκδοσις Migne. Τόμος 48 σελ. 533.) Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐκ τῆς πτώσεως ἐπειτλήθη ἡ ἐπιθυμία εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἔλαθεν ἀρχὴν καὶ ἰδρύθη ὁ γάμος, ἐκκόπτων τὴν ἀμαρτίαν καὶ πείθων μὴ χρῆσθαι γυναικί. Οὕτω λοιπὸν, ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀκατάλληλα βάθη τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ ἐδόξεν αὐτῷ ἡ πολλαπλασιασθῆναι τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ τοῦ γάμου, οὐ κακιστέον, ἀλλὰ καὶ σφοδρὰ ἐπαινετέον αὐτὸν, διότι διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγκατασπαρέντος ἡμῖν δεσμοῦ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀγάπης, τοῦ σφοδρτάτου καὶ τυραννικωτάτου τούτου τῶν δεσμῶν, ὅστις λανθάνων ἐμφωλεῖται ἐν τῇ φύσει ἡμῶν καὶ τυραννικῶς οὕτως εἰπεῖν πρὸς ἀλλήλους ἔλκει, «οὐ γὰρ ἐστὶν ἀνδρὸς πρὸς ἀνδρα τοσαύτη οἰκειότης, ὅση γυναικὸς πρὸς ἀνδρα, ἂν ἡ τις ὡς χρὴ συν-
εξευγμένος. . . . Ὅντως πάσης τυραννίδος αὕτη ἡ ἀγάπη τυραννικωτέρα, αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι σφοδραὶ, αὕτη δὲ ἡ ἐπιθυμία ἔχει καὶ τὸ σφοδρὸν καὶ τὸ ἀμάραντον» «Ἐνεσσι γὰρ τις ἔρωις ἐμφωλεῖται τῇ φύσει καὶ λανθάνων ἡμᾶς συμπλέκει ταῦτα τὰ σώματα. Διὰ τοῦτο καὶ ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ καὶ μετὰ ταῦτα ἀπὸ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἀνὴρ καὶ γυνή. Ὅρξ συνδεσμον καὶ συμπλοκὴν καὶ πῶς οὐκ ἀφῆκεν ἐτέραν ἐπεισελθεῖν οὐσίαν ἐξωθεν; (Ἐρστ. Ὀμιλ. Τόμ. 62, 135). διὰ τῆς ἀγάπης, λέγει, ἐλκυσμένοι πρὸς ἀλλήλους, ἐκπληροῦσιν ἀνὴρ καὶ γυνὴ τὴν αἰτίαν τὴν πρόρασιν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ γάμου, ὅστις πρῶτιστα μὲν κυρίως εἶναι ἡ φυγὴ τῆς ἀμαρτίας καὶ πορνείας, κατὰ δεύτερον δὲ ἡ τῆς παιδοποιίας, τῆς ὁπίας κύριος καὶ μόνος αἴτιος ὁ Θεὸς «Ἀκούσον, λέγει ὁ ἱερὸς ἀνὴρ, τοῦ Παύλου λέγοντος «Διὰ δὲ τῆς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω. (Α' Κυρ. ζ' 2) . . . ἵνα πορνείας φύγωμεν, ἵνα τὴν ἐπιθυμίαν καταστειλώμεν, ἵνα σωφροσύνην συζήσωμεν, ἵνα εὐρεσθῶμεν Θεῷ, τῇ ἰδίᾳ ἀρκούμενοι γαμετῇ. Τοῦτο τοῦ γάμου τὸ δῶρον, οὗτος ὁ καρπός, τοῦτο τὸ κέρδος. . . Δι' ἐν γὰρ τοῦτο μόνον χρὴ λαμβάνειν γυναῖκα, ἵνα τὴν ἀμαρτίαν φύγωμεν, ἵνα πορνείας ἀπάτης ἀπαλλαγώμεν, πρὸς τοῦτο χρὴ τὸν γάμον καθίστασθαι πάντα, ἵνα εἰς σωφροσύνην ἡμῶν συμπράττῃ» (Τόμ. 51, σελ. 225 Ἐγκώμιον εἰς Μαρτίνον, καὶ περὶ τοῦ ποῖας δεῖ ἄγεσθαι γυναῖκα) καὶ τῶν δύο δὲ τούτων προηγουμένη ἡ τῆς σωφροσύνης ἐστὶ πρόφασις, τὰς γὰρ παιδοποιίας οὐχ ὁ γάμος ποιεῖ πάντως, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ῥῆμα τοῦ Θεοῦ τὸ λέγον Αὐξάνεσθαι καὶ πληθύνεσθαι καὶ πληρώσατε τὴν γῆν (Γεν. α' 28) καὶ μαρτυροῦσιν ὅσοι γάμῳ μὲν ἐχρήσαντο, πατέρες δὲ οὐκ ἐγένοντο». (Τόμος 51, 207. Εἰς τὸ ἀποστολικὸν ῥῆτον «Διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω). Μέγα μυστήριον καὶ ἀπόρρητον τινα σοφίαν ἔχον, καλεῖ τὸν γάμον ὁ θεὸς πατὴρ καὶ ἀναπτύσσει αὐτὸ ὡς τύπον τῆς ἐνώσεως τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κεφαλῆς μετὰ τοῦ σώματος καὶ ἀπεθυμάζων τὴν ἐγκατασπαρεῖσιν τῷ ἀνθρώπῳ ἐπιθυμίαν, κλ-

σιν καὶ ἀγάπην, δι' ἧς ἀρεῖς τοὺς ἀναθρεψάντας γονεῖς, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, προσκολλᾶται καὶ πάντων προτιμᾷ τὴν γυναῖκα καὶ ἐκείνη τὸν ἄνδρα, ἐνῶ συγχρόνως καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς τῶν μνηστέρων, ἔχῃ μόνον δὲν λυποῦνται, ἀλλὰ καὶ ὡς μέγα εὐτύχημα τοῦτο θεωροῦσιν, καὶ τὴν ἀπ' ἀρχῆς εἰς δύο διαιρέσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ὡς ὅλον ἐν τῷ ἄνδρὶ καὶ τῇ γυναικὶ ὁμοῦ παρουσιάζεται καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἑνὸς μέρους πρὸς παραγωγὴν καὶ αὔξησιν τῶν ἀνθρώπων, ἅτε ἡμιτελοῦς καὶ ἡμιτόμου, ὡς κομψῶς λέγει: «εἰδὼς τοῖνυν ἡλίκον μυστήριον ἐστὶν ὁ γάμος καὶ ἡλικίου πράγματος τύπος (τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας), μὴ ἀπλῶς μηδὲ ὡς ἔτυχε περὶ τούτου βουλεύου (51,225 Ἑβρ. εἰς Μάξιμον) . . . Ὅντως γὰρ ὄντως μυστήριον ἐστὶ καὶ μέγα μυστήριον, ὅτι τὸν φόντα, τὴν γεννητάμενον, τὸν ἀναθρεψάμενον, τὴν ὠδυνήσαντα τὴν ταλαιπωρηθεῖσαν ἀρεῖς τοὺς τὰ τοιαῦτα εὐεργετήσαντας, τοὺς ἐν συνθεῖσι γινόμενους, τῇ μηδὲ ὁρθείῃ μηδὲ κοινῷ τι ἐχούσῃ πρὸς αὐτὸν προσκολλᾶται, καὶ πάντων αὐτὴν προτιμᾷ. Μυστήριον ὄντως ἐστὶ. Καὶ οἱ γονεῖς τούτων γινόμενων οὐκ ἄχθονται ἀλλὰ μὴ γινόμενων μᾶλλον, καὶ χτημάτων ἀναλισκόμενων καὶ δαπάνης γινόμενης ἤδονται. Ὅντως μέγα μυστήριον ἀπόρρητόν τινα σοφίαν ἔχον». (62, 135 ὁμ. κ'. Ἑβρ.) καὶ μυστήριον τελεῖται μέγα . . . Πῶς μυστήριον; Συνέρχονται καὶ ποιοῦσιν οἱ δύο ἕνα . . . Ἐρχονται ἐν σῶμα γινεσόμενοι. Ἰδοὺ πάλιν ἀγάπης μυστήριον. Ἄν οἱ δύο μὴ γένωνται; Ἐν οὐκ ἐργάζονται πολλοὺς, ἕως ἂν δύο μένωσιν; ὅταν δὲ εἰς ἐνότητά ἔλθωσι τότε ἐργάζονται. Τί μανθάνομεν ἀπὸ τούτου; Ὅτι πολλὴ τῆς ἐνώσεως ἡ ἰσχὺς. Τὸ εὐμήχανον τοῦ Θεοῦ τὸν ἕνα εἰς δύο, διείλε παρὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ ὁρίων δείξει: ὅτι μετὰ τὸ διαιρεθῆναι καὶ εἰς μένει, οὐκ ἀφῆκεν ἕνα ἀρκεῖν πρὸς τὴν γέννησιν. Οὐ γὰρ ἐστὶν εἰς εὐδέπω, ἀλλ' ἤμισυ τοῦ ἑνὸς καὶ δῆλον ὅτι οὐ παιδοποιεῖ, καθάπερ καὶ πρότερον. Εἶδες τοῦ γάμου τὸ μυστήριον; Ἐποίησεν ἐξ ἑνὸς ἕνα, καὶ πάλιν τὰ δύο τούτου ἕνα ποιήσας, οὕτω ποιεῖ ἕνα ὥστε καὶ νῦν ἐξ ἑνὸς τίκτεται ἄνθρωπος. Γυνὴ γὰρ καὶ ἄνθρωπος οὐκ εἰσὶν ἄνθρωποι δύο, ἀλλ' ἄνθρωπος εἰς . . . εἰ δὲ μὲν κεφαλὴ, ἡ δὲ σῶμα πῶς δύο . . . Καὶ ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς τοῦ σώματος διαπλάσεως ἴδοι τις ἂν ὅτι ἐν εἰσὶν ἀπὸ γὰρ τῆς πλευρᾶς γέγονε καὶ ὥσπερ ἡμίτομα δύο εἰσὶν. (Τόμ. 62,379 Κολοσσ. ὁμ. 16.).

(Συνέχεια)

Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΑΙΣ,

ΕΝ ΙΣΙΚΛΑΡ.

Ἡ νῦν παρήλθεν, αἱ σικαὶ αὐτῆς αἱ τελευταῖαι πρὸς τὰς ἀκτῖνας τῆς ἡοῦς ἀντιπαλαίου μολῶς· ταράττουν τὰ φυλλώματα αἱ αὔραι σιγαλαί· καὶ χύνουν ὅσον ψυχινὴν ἐπὶ τῆς σφαίρας ὅλης· ψιθύρουν κ' ὑποφρικτοῦν αἱ ὄρυς καὶ αἱ πτελέαι, καὶ τὰστρα σέβνυντ' ἐν πρὸς ἐν ἐν τοῖς ὑψίστοις θάλοις.

Προβάλλει ῥοδοδάκτυλος καὶ ἀναπαταννύει τὴν πύλιν τὴν οὐράνιον ἡὼς φωτοβολοῦσα.

Μὲ ῥόδα τοὺς πλοκάμους τῆς τοῦς χρυσουργεῖς μινύει Ἐρυθρίῳσι ἱλαρῶς, ῥοδόπους προΐουσα.

Καὶ μὲ μεγαλοπρέπειαν τὰς πτέρυγας τανύει, τὸ Ἐωσφόρον στέμμα τῆς τὸ φανένον φοροῦσα.

Εἶνε πρωΐα δροσερὰ, πρωΐα Σεπτεμβρίου, Καὶ θόλναι τὸ θοινώπων μετὰ τὰ ὄχρα πτερὰ του. Τὰ φύλλα νῦν θὰ πέσωσι· ἡ ὄψις τοῦ πεδίου, θὰ μακυνθῇ καὶ θὰ χυθῇ παντοῦ χροὶά θανάτου. Τοῦ θοινώπου τὴν πνοὴν αἰσθάνομαι τοῦ κρύου. Θὰ λυμανθῇ τὴν Χλωρίδα τὸ κρύον εὐσημὰ του.

Καὶ ὅμως πόσον εὐθαλὴς ἐνταῦθα εἶν' ἡ φύσις! Χλωρὰ τὰ φύλλα σείονται· φυλλόπτωσης καμμία! Ὅργα ἡ φύσις θειναρὰ ἀκόμη πρὸς βλαστήσεις, καὶ εἶναι καταπράσινα τὰ χλόερὰ πεδία· σφριγὰ ἀκόμ' ἡ ἀμπέλως κ' ἡ καρὰ ἐπίσης· τὰ πάντα εἶναι νεαρὰ ἐνταῦθα καὶ ἀλλοῖα!

Χαίρετε δάση σύστικα καὶ δροσεροὶ δρυμῶνες! Δρύς ὑψηλαὶ τοῖς Ἰσικλάρ καὶ γηραιὰ πτελέαι! τὰς κορυφὰς σας ἔδεραν πολλὰκις οἱ χειμῶνες, πνοαὶ σᾶς ἐκολάφησαν πολλὰκις λυσσαλαί, καὶ ὄμβροι σᾶς ἐμάστισαν καὶ πᾶνοι καὶ χιόνες, ἀλλ' εἴθε πάλιν ἔρθῃ, εὐθυτενεῖς καὶ νέαι!

Εἰς τοὺς σικώδεις κήπους σας κ' εἰς τὰ κρησφύγετά σας τὰ μυστικά ἐγκρύπτονται αἱ ἱλαραὶ Δρυάδες, καὶ εἰς τὰ διαφυγέστατα καὶ κρύα νάματα σας τ' ἄδρά των μέλη λούουσιν αἱ νύμφαι Ναιάδες, εἰς δὲ τὸ διερχόμενον τὰ φύλλα τὰ πυκνά σας τῆς Φοῖβης ὥς χορεύουσι παιδραὶ Ἀμαθρυάδες.

Χαίρετε δάση χαριπὰ ποικίλων δεινυλλίων! δρυῶν καὶ λεπτοκαρυῶν καὶ πτελεῶν καὶ βάτων, ἀχλάδων, κοκκυμηλεῶν καὶ ἱσίων ἀγρίων, Ἀκρανεῶν, καὶ φιλυρῶν σμεοῦρων πυκνοτάτων παρὰ τὸν σιτηρόδρομον, τῶν ῥάδων του πλησίον, μετὰ τὰ κοκκώδη, μέλανα λαμπρὰ, καρπιδιά των.

Φύσις τερπνὴ τοῦ Ἰσικλάρ! ἐν θοινώπου ὥρα ἂν ἦτε τόσον θαλερὰ καὶ τόσον ῥωμαλαία, μετὰ πτόψῃ πλουσιώτερα θὰ σὲ στολίζῃ ὄβρα τὸ ἔαρ τὸ φεράνθεμον, πόσον θὰ εἶς ὥραϊα! Ἀρὸς τοιαῦτα θελγνῆτρα παρουσιάζῃς τώρα, πόσον τὸ ἔαρ εὐχαρις θὰ εἶς καὶ ἀκμαία!

Χαίρετε, φίλοι, ὅπαδοι γενναῖοι τοῦ Κερδῶου! τὴν φύσιν ταύτην τὴν τερπνὴν ἐπικερδῶς χαρῆτε· ἐλπίζετε! εἰς τὰς πυχὰς τοῦ χρόνου τ' ἀειβρόου Γλυκαὶ! ἐλπίζετε κρύπτονται· ἐλπίζετε καὶ ζήτε! Οἱ σῖχοι οὗτοι, ἐκρηκτικὴ αἰσθηματικὴ ἀθώου, σᾶς εὐχονται πᾶν αἶπιον, ὦ φίλοι συμπολιταί!

Τὰς ἀτυχεῖς ἀπόθετε μικροβιοτομίαις

ἀδελφικὴν ὁρῶντες τὴν χεῖρα πρὸς ἀλλήλους·
Διὰ ἐγκαίρου καὶ μικρῆς ἀλληλοδοθείας,
οἱ ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφούς, οἱ φίλοι σώζουσι φίλους
Ζήτ' εὐτυχεῖς, φιλάδελφοι διὰ συνεργασίας
καρποὺς θὰ συγκομίσετε ἀσθόνους καὶ ποικίλους.

Πλὴν θάνατι ἡ ἀτμάμαξ κ' ἡ ἀμαξοποιχία!
οἱ συριγμοὶ τῆς οἱ ὀξεῖς ταράττουσι τὸν ἀέρα
εἰς τοῦ ἀτμοῦ τὰς πτέρυγας, παλλούσῃ τῇ καρδίᾳ,
φίλοι μακρὰν ἀπέρχομαι πρὸς τὴν κλεινὴν μητέρα,
τὴν πόλιν τὴν γενέθλιον, τὴν Βάρναν, ἡ ὅποια
εἶθε ν' ἀκμάζῃ πάντοτε λαμπρὰ κ' εὐτυχιστέρα!

† Ι. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΙΣΑΝΙΟΥ

(Συνέχεια)

ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ.

Ὁ διαδεχόμενος τὸν Νεόφυτον Ἰωαννίκιος εἶναι ὁ
δεύτερος ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀ-
χριδῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας Κων)πόλεως Μητροπολίτης
Σισανίου διορισθεὶς, διακρατήσας τὴν ἐπαρχίαν ταύτην
ἐπὶ τέσσαρα καὶ εἴκοσι ὅλα ἔτη, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1811
—1835· κατήγετο ἐκ Μητυλήνης ἀπέθανε δὲ ἐν Θεσ-
σαλονίκῃ κατὰ Μάιον τοῦ 1835, ἐνθα καὶ ὁ τάφος
αὐτοῦ δείκνυται. Περὶ τοῦ Ἰωαννικίου τούτου οὐδὲν ἑ-
τερον εἶναι γνωστόν.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ.

Ὁ Λεόντιος διαδεχθεὶς τὸν Ἰωαννίκιον ἐν τῇ ἐ-
παρχίᾳ Σισανίου, φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος Μητρο-
πολίτης Σισανίου, ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως, ὅστις συνο-
δικὸν μέλος ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ παραλαμβάνεται, εὐ-
ρισκόμενος ὡς τοιοῦτος ὑπογεγραμμένος εἰς τὰ πρακτι-
κά τῆς ἐν ἔτει 1841 γενομένης ἐκλογῆς τοῦ ἀπὸ Κυ-
ζίκου Ἀνθίμου τοῦ Ε'· κατήγετο ἐκ Μητυλίνης, διε-
κράτησε δὲ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐπὶ ἑξ καὶ δέκα ἔτη
καὶ μῆνας ἑννέα, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1835 — 1852, ἀπο-
θανὼν κατὰ Φεβρουάριον τοῦ τελευταίου ἔτους· εἰς τὴν
ἐπαρχίαν Σισανίου μετετέθη ἐκ τῆς ἐπαρχίας Γάνου καὶ
Χώρας, ἣν πρῶτον κατέειχεν· περὶ αὐτοῦ ἀναφέρονται
πλείστα γεγονότα τῇ ὠφέλειαν αὐτοῦ μαρτυροῦντα.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

Ὁ Μελέτιος, διορισθεὶς Μητροπολίτης Σισανίου ἐν-

τὶ τοῦ ἀποθανόντος Λεοντίου ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Πλα-
ταμῶνος, ἦν τὸ πρῶτον ἐποίμανε, ἦν Σμυρναῖος τὴν
πατρίδα· τὴν ἐπαρχίαν Σισανίου διακρατήσας ἐπὶ δώ-
δεκα ὅλα ἔτη, προσεκλήθη ἐν ἔτει 1863 ὡς συνοδικὸν
μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀποσταλὴς μετὰ τοῦ Λαρίσσης
Στεφάνου ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Συνόδου εἰς Ἀμάσειν,
ὅπως παραλάβῃ τὸν τότε ἐκλεγέντα οἰκουμενικὸν πα-
τριάρχην Ἀλεξανδρείας. Περὶ τοῦ Μελετίου χειρόγρα-
φόν τι ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ κατακείμενον,
οἶον συνεχίζον τὸ ἔργον τοῦ Νεοφύτου περὶ τῶν Μη-
τροπολιτῶν Σισανίου, περιέχει τὴν ἐξῆς βραχυτάτας ση-
μειώσεις· «πρὸς διαδοχὴν τοῦ Λεοντίου προήχθη εἰς
τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον Σιτανίου ὁ Πλαταμῶνος Με-
λέτιος, Σμυρναῖος τὴν πατρίδα, ἐγκρατὴς τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς μουσικῆς οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς θύραθεν σο-
φίας· ὁ Μελέτιος ἦν ὄντως ἐντρίβεστος τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς μουσικῆς, ἐξέδοτο δὲ τύποις καὶ μουσικὸν
βιβλίον, ἀντίτυπα τοῦ ὁποίου πολλοὶ σῶζονται· ἀ-
πέθανεν δὲ ἐν Κων)πόλει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, προσ-
βληθεὶς ὑπὸ ὀξείας νόσου, ἐνθα ὡς συνοδικὸς διέτριβεν.
Ἐπὶ τῆς δευτέρας πατριαρχείας Ἀνθίμου τοῦ Δ' ἐν ἔ-
τει 1852 ὁ Μελέτιος προσέλαβε τὸν τίτλον τοῦ λέ-
γεσθαι καὶ γράφεσθαι ὑπέρτιμος καὶ ἐξάρχος Μακεδο-
νίας, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ οἱ μετ' αὐτὸν τηροῦ-
σι Μητροπολίται Σισανίου, τὸ ἀπονέμον δὲ τὸν τίτλον
τοῦτον πατριαρχικὸν γράμμα διατηρούμενον ἔντινι κώ-
δικι τῆς Μητροπόλεως, καταθέτομεν εἰς τὴν δημοσίη-
τα πρὸς διατήρησιν ἔχον οὕτω·

Ἀνθίμος ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος

Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ
οἰκουμενικὸς πατριάρχης

Ἡ Μετριότης ἡμῶν διὰ τοῦ παρόντος αὐτῆς ἐκ-
κλησιαστικοῦ εὐεργετηρίου γράμματος, δηλοποιεῖ ὅτι,
προηγμένη ὑπὸ φιλοτιμίας αὐτῆς ἐκκλησιαστικῶς τιμῆ-
σαι τὴν ἁγιωτάτην Μητρόπολιν Σισανίου, ἅτε δὴ εὐ-
σεβεῖ τε κομῶσαν λαῶν καὶ εὐμοιρήσασαν λόγου ἁγίου
φρονίμου τε καὶ ἐναρέτου ἀρχιερέως καὶ πνευματικοῦ
προστάτου, φαιμέν δὴ τοῦ ἴδῃ κανονικῶς ἀποκαταστα-
θέντος ἐν αὐτῇ ἀγαπητοῦ καὶ περιποθήτου ἡμῶν ἰ-
δελφοῦ ἐν Χριστῷ καὶ συλλειτουργοῦ κυρίου Μελετίου,
διὰ ταῦτα κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐκκλησιαστικὸν ἔθος,
καὶ τὰ ἀρχαῖα τε καὶ νεώτερα παραδείγματα, ἐγνω-
μεν ἀπονείμει τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ τὸν τίτλον τοῦ λέ-
γεσθαι καὶ φημιζέσθαι διὰ παντός τοὺς κατὰ καιρὸν
ἀρχιερεῖς καὶ Κυριάρχας αὐτῆς ὑπερτίμους καὶ ἐξάρ-
χους Μακεδονίας, ἀρχομένης τῆς τιμῆς τῆς ἐπωνυμίας

ας ταύτης από τοῦ ἤδη κανόνικοῦ αὐτῆς προστάτου· ἐφ' ᾧ καὶ γράφοντες ἀποφαινόμεθα ἐκκλησιαστικῶς ἵνα ὁ εἰρημένος ἱερωτάτος Σισανίου, ἀγαπητὸς ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς κύριος Μελέτιος ὑπάρχῃ τὸ ἀπὸ τοῦδε καὶ λέγεται καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται ὑπέρτιμος καὶ ἐξάρχος Μακεδονίας, ὡσπερ δὴ καὶ οἱ μετὰ ταῦτα τὴν ἐπαρχίαν ταύτην διάδεξόμενοι ἔχουσιν ἀξιοῦσθαι τῆς αὐτῆς ἐπωνυμίας, καταχωρημένης ἤδη ἐν τοῖς συνταγματίσις, ὥστε διὰ παντός γράφεσθαι τε αὐτὴν ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς γράμμασι, καὶ φημίεσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς χοροστασίσις, καθὰ νενόμισται.

Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν ἐπεδόθη καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον τῆς ἐπαξίου ἐκκλησιαστικῆς φιλοτιμίας εὐεργετήριον γράμμα· τῷ διακληρθέντι ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Σισανίου, ὑπερτίμῳ καὶ ἐξάρχῳ Μακεδονίας, ἀγαπητῷ ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ Κυρίῳ Μελετίῳ.

αωνβ. κατὰ μῆνα· ἀπρίλιον

Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως *Ανθιμος ἀποφαίνεται.

ΠΟΙΚΙΛΑ

**** Η ΠΡΟΧΘΕΣ ΠΑΗΜΜΥΡΑ.**—Ἐπέδραμε καὶ πάλιν ἐκτάκτως καὶ ἀσυνήθως ὁρμητικόν, ὡς καὶ πρό τινας ἐν ὁμίρῳ εἰς τὰς ἀμπέλους, τὸ ἐκ τῶν πέρξ ὁρσεῖσθαι ὕδωρ τῆς βροχῆς, συμπαρασύραν μετὰ βόχθου καὶ κατασυντρίβαν πᾶν τὸ προστυχόν, καταπλημμυρήσαν τὴν πόλιν ἡμῶν, ἐν ᾗ 100 σχεδὸν οἰκογένειαι μένουσιν ἀνευ στέγης καὶ παντελῶς ἔρημοι, στερούμεναι καὶ αὐτῶν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων.

Ἡ βροχὴ, ἐπαναρχήσασα ἀπὸ τῆς 7ης π. μ. τῆς 11ης μεσοῦντος Τετάρτης καὶ διαρκέσασα ἐπὶ 3 καὶ ἡμιστεῖαν ὥραν, ἐν ἀσυνήθει σφοδρότητι, νατόπιν μακρᾶς ἀνομβρίας, κατεκάλυψε βραδυσιόατῃ τὸ ἔδαφος καὶ μεθ' ὁρμῆς ἀσυνήθους καταρρέουσας, εἰσήλασε βροχίζουσα ἐκ βορρᾶ εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐξέβαλε φονικῶς διὰ τῶν γθαμολοτέρων μερῶν, ἐνθα καὶ τὸ κέντρον τῆς καταστροφῆς, εἰς τὴν θάλασσαν.

Πρῶτοι εἰς τὴν θεομηνίαν ταύτην προσέδραμον ὁ Διοικητῆς Κ-ος Πανιτέρσης μετὰ τοῦ Δημάρχου Κ-ου Ράγκου, θεώμενοι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁρμητικωτάτου ἐκείνου χειμάρρου, ὅστις, ὅσας μὲν σαθροτέρας οἰκοδομὰς εὗρε, κατεκρήμισε, κατεπλήκωσε καὶ βαθεῖς βόθρους, βαθυτάτους διήνοιξε, κατασχίσας τοὺς λαγύνας τῆς γῆς, ὑπερπληρώσας μέχρις ἐκχειλισμοῦ πάντα τὰ ὑπόγεια καὶ κατώγεια, ἅπαντα δι' ἀντλίων ἀγωνίζονται νὰ ἐκκενώσωσιν καὶ τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν στόμιον καὶ ὅλην τὴν παραλίαν σάνδων, λίανων, βραελίων, στύλων, σανίδων, ἐραπλωμάτων, στρωμάτων καὶ ποικίλων οἰκιακῶν σκευῶν καὶ ἐπιπλῶν ὑπερεπλήρωσεν.

Πολλὰ δυστυχῶς οἰκογένειαι εἶδον ἐν μιᾷ στιγμῇ χρόνῳ ὅλην αὐτῶν τὴν οἰκίαν, μετὰ παντός, ὅτι περιεῖχε ἀνερχάαν καὶ δολιχλήρον δλοσθαινουσάν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, κλονουμένην κι-

νουμένην καὶ εἰς ἐρείπια καὶ τεμάχια ἀπερχόμενα διασκορπιζομένην καὶ λάθυροι, κεναῖς χερσὶν ἔτρεχον εἰς τὴν θάλασσαν, ὥπως ἀνεύρωσι τι ἴσως ἐκ τῶν καταρρέουσάντων, ἐν οἷς καὶ μάσχοι καὶ κύνας, καὶ ἀλέκτορες καὶ ἕνος δὲ δεδεμένος εἰς δένδρον ἐκσπασθὲν ἐπὶ γῆ εἰς τὰς ἀμπέλους, ἐνθα ἡ καταστροφή δὲν εἶναι ὀλιγωτέρα. Μέρος τοῦ Δημαρχιακοῦ κήπου κατεσαρώθη, κατακρημνισθέντων τῶν κηλίδων· πολλὰ ἀμπέλοι ἱσοπεδώθησαν, πληρωθεῖσαι σωρεῖας πετρῶν, τοῖγχι, τράπεζαι, καθέκλαι, παντοπωλεῖα φορητὰ τῆς ἐξοχῆς ἀναρπαγέντα κατεκολύμθησαν μέχρι τοῦ πελάγους, κατεκρημνίσθησαν γέφυραι κατετροπύθησαν καὶ κατέρρευσαν, ἐκ δένδρων γηραιῶν καὶ κορμῶν παλαιωτάτων σραχθεῖσαι. Ἡ περὶ τὴν Τράλιν γέφυρα καὶ τὰ ἐκεῖ μέρη ὡς καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου κατέρευσαν ἀγνώριστα ἐκ τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς, ἀρ' ἥς μόνις διέφυγον καὶ ἐσώθησαν οἱ ἐν αὐτοῖς, οὐδενὸς ἀνθρωπίνου θύματος εὐτυχῶς ἀριθμουμένου. Ἡ γῆ ἀνοίξεσθαι βαθὺν τὸν φάρυγγα αὐτῆς κατέπιε τὰ πέριξ. Χάος λάκκου παρμεγέθους, πυθμὴν βοθοῦ, καὶ θεμελίων ἀνακλυσθεῖς, καὶ πηγαὶ τῆς ἀδύστου χάνουσαι φρικτῶς πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ὀφθαλμῶν, καταδύσεις χονδρῶν βιζῶν καὶ θεμέλια διερωγίτα καὶ ἀναπεπτάμενα βοῶσιν οἶονε! μετὰ τοῦ προσφύτου ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον παντελῶς ἐλησμονήσαμεν· Τὰδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀνθ' ὧν ὁ οἶκος μου ἐστὶν ἔρημος, ὑμεῖς δὲ διώκετε ἑκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, διὰ τοῦτο... ἐπάξω βροχίαν ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἐπὶ τὰ ἔρη καὶ ἐπὶ τὸν σῆτον καὶ ἐπὶ τὸν οἶνον καὶ ἐπὶ τὸ ἔλαιον καὶ ὅσα ἐκέρει ἡ γῆ, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπὶ τὰ κτήνη καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πόρους τῶν χειρῶν αὐτῶν... καὶ Ἐπάταξα ἡμᾶς ἐν ἀστροφῇ καὶ ἐν ἀνεμοσφορίᾳ καὶ ἐν χαλᾷ πάντα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ὑμῶν καὶ οὐκ ἐπιστρέψατε πρὸς ΜΕ, λέγει Κύριος· (Ἀγγαίον α' καὶ β' κεφ.).

Ἐπὶ Τουρκίας τὸ ἐκ τῶν πέρξ ὁρέων συρρέον ὕδωρ, ἀθροϊζόμενον εἰς τοὺς παρὰ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως χάνδακας, εἴτινες ἤδη ἐξέλιπον, ἐκταθείσης τῆς πόλεως, κατέρρεεν εἰς τὴν θάλασσαν ἡρώως ὁρμητικόν, ἐν τούτοις ὁμῶς καὶ τότε πολλὰκις κατεκρήμνισε τὰ τεῖχη, ἰδίᾳ παρὰ τὸ γθαμολοτερον τῆς πόλεως μέρος, ὅπου ἡ Σιδηρὰ ἔκειτο πύλη (Δεμιρλή-καπού).

Σήμερον, ἐπὶ τῇ θῆα τοιούτων ἀτυχημάτων καὶ σπαρξικαρδίῳ καταστροφῶν καθήκον ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς, ὅπως πάση δυνάμει μεριμνήσωσι καὶ εὖρωσι διέξοδον καταλλήλῳ, ἀνάλογον τοῦ ποσῷ τῶν κατερχομένων ὑδάτων ἐν καιρῷ βροχῆς, διότι ἄλλως φρασσομένης τῆς μικρᾶς παρὰ τὴν γέφυραν διέξοδου, ἐκ τῶν κατακρημνιζομένων ἐρείπων, καὶ ὑψομένου τοῦ κατερχομένου ὕδατος, συμβαίνουσιν ὅσα σήμερον βλέπομεν. Εἶναι ἀδικία καὶ ἐσχάτη ἀσπλαγχνία νὰ ἐγκαταλίπηται πόλις δολιχλήρος καὶ ἀμπέλοι, εἰς ὧν οἱ πολῖται περιμένουσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἰς τὴν τυρλήν ὁρμὴν καταστροπικωτάτου στοιχείου, προσβάλλοντος καὶ καταρρίπτοντος ἰδίᾳ τὰς σαθράς καὶ ἐτοιμορρόπους τῶν πενομένων οἰκίας, καὶ ἀρίστοις οὕτως οἰκογενεῖς πολυμελεῖς γυνᾶς, ἀστέγους καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς προστασίας εἰς τοὺς τέσσαρας δρόμους.

Ἐλπίζομεν, μεθ' ὅλων τῶν ἐνδιαιερομένων πολιτῶν, ὅτι ληροῦσεται ἐπὶ τέλους ἐπείγοντως ἡ θέουσα φροντίς καὶ μέριμνα πρὸς σωτηρίαν δλοκλήρων οἰκογενειῶν ἀσπλαγχνῶς μέχρι

τοῦδε καὶ παραλόγως εἰς τὴν διάκρισιν τῶν τυφλῶν στοιχείων ἐγκαταλιμπανομένων.

* * * Ἐπιτροπὴ προχείρως ἐκ τῶν ἐμπόρων Κ. Κ. Τόνη, Πετρεῖ, Ι. Πετρεῖ, Γ. Χοδασακίαν, Μ. Ἀρταλίων, Ν. Βαρβέρη, Κωνσ. Θεοδωρίδου, Α. Χαλδούνη, Ἀχμέδ Βεζδάν, Π. Πέτροβιτς, συστάσα τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, ἤρξατο συλλέγουσα προαιρετικὰς βοήθειας ὑπὲρ τῶν παθόντων, διανεμηθησόμενας δι' ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευμένων τῶν ὀνομάτων τῶν συνδρομούντων καὶ τοῦ ἰσολογισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς. Μέχρι τοῦδε συνήχθησαν 4,000 φρ. ἅτινα ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἀνέλθωσιν εἰς 6,000.

* * * Ἐν ταῖς τῆς παρελθούσης Κυριακῆς Ἐφοριακαῖς Ἐκλογαῖς ἐξελέγησαν καμψήρῃ καὶ ἐπαξίως πᾶν Ἐφοροὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων Βάρνης οἱ ἐκ τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν Κ. Κ. Σ. Κιτρινόπουλος, Κ. Αὐγερινίδης, Α. Χατζιπέτρον Φ. Γουνάρπουλος καὶ Δ-ρ Βασίλειος Κουβελᾶς.

* * * Τῇ 9-ῃ μεσοῦντος κατέπλευσεν ἐνταῦθα οἰκογενειακῶς, πρὸς ἀναψυχὴν ἡμερῶν τινῶν, ὁ διακεκριμένος ἐν Κων)πόλει δικηγόρος καὶ νομομαθὴς συμπολίτης ἡμῶν Κύριος Γεώρ. Ἀποστολίδης, μέλος τοῦ Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῶν Πατριαρχείων.

* * * Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Καθηγητοῦ Κυρίου Ζησίμου Τυπάλδου λαϊκῇ περιλήψει καὶ παράφρασις ἅμα τῆς Καινῆς Διαθήκης μετὰ ἡθικῶν ὁμιλιῶν ἐν τῷ τέλει ἐκάστου κεφαλαίου χωρεῖ, σὺν Ἀγίῳ Θεῷ, ἐπὶ τὰ πρόσω. Ἦδη ἀποπερατώσας τὴν κατὰ Ματθαῖον καὶ Μάρκον, ἤρξατο τὴν κατὰ Λουκᾶν. Εὐχῆς ἔργον καὶ λίαν ἐθνωφελές θὰ ᾔτο ἂν τὰς τῶν πλουσίων ὁμογενῶν φιλοτίμως καὶ εὐγενῶς ἀνελάμβανε τὴν πρὸς ἐκτύπωσιν δαπάνην τοῦ ψυχωφελεστάτου τούτου ἔργου.

* * * Κυρωθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος νόμος περὶ προσλήψεως ἱερέων ἐν τῷ Β. Ναυτικῷ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καὶ λίαν προσεχῶς τίθεται εἰς ἐνέργειαν διοριζομένων τῶν καταλλήλων κληρικῶν εἰς τὰς δημοσυργηθείσας θέσεις τῇ προτάσει τῆς Γ. Συνόδου.

* * * Διὰ Β. διατάγματος διορίσθησαν καθηγηταὶ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν τῆς μὲν Παιδαγωγικῆς ὁ κ. Δ. Ζαγγουγιάννης, τῆς δὲ Ποιμαντικῆς καὶ Κατηχητικῆς ὁ κ. Γγν. Μοσχάκης.

* * * Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέθη εἰς τὴν ἐνταῦθα Καν Ἀνδρομάχην Σέον, ἑλληνίδα ἐξ Ἰωαννίνων, σύζυγον τοῦ ἐνταῦθα γάλλου Ὑποπρυζέου ὅτι ὁ Σουλτᾶνος ἠδύκεται νὰ ἀπονείμῃ αὐτῇ τὸ παράσημον Σερακλὲ β' τάξεως, ἅτε παραστήσῃ πρὸς τιμὴν εἰς τὸ ἐν Κων)πόλει οὐλτακικὸν τῆς Παρασκευῆς προσκίνημα. Το αὐτὸ παράσημον γ' τάξεως ἀπενεμήθη καὶ τῇ συζύγῳ τοῦ ἐν Σοφίᾳ Διπλωματικοῦ Πράκτορος.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίῳ Βασιλεῖ Φλώρη. Ἐνταῦθα.—Κυρίᾳ Ἀννῇ Ζαίμη Κωνστανδῆα' ἑληρῶ. εὐχαρ.

БРАТІЯ ГЕРЧЕВІ

ΒΑΡΝΑ η ΠΙΜΕΝΤ

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ (GALANTERIE)

ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΚΕΡΤΣΕΒΗ

Μεγάλη ὁδὸς Πρεσλάδσκα ἀπέναντι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης.

Τὸ μόνον οἰκονομικὸν κατάστημα ὡς πρὸς τὰς τιμὰς καὶ τὴν στερεότητα.

Δοκιμάσατε ὅπως πεισθῆτε.

Νέα Νέα ἔφθασαν τελευταίως ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη νεωτάτου συστήματος.

Ποικιλία. Εὐθηνία μεγάλη. Στερεότης.

2—2

ΑΓΓΕΛΙΑ

Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν. (Λουκ. ια' 28).

Σήμερον, ὅτε ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, ἐν τῇ ὕλῃ πρώην κυλιόμενοι, αὐθόρμητοι πλέον καὶ σωρηδόν ὡς ἐξ ὕπνου ἐγειρόμενοι, ἀνανήφρουν καὶ εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπανερχονται, θὰ εἶναι ἀχαριστία μεγίστη ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἂν, κρύπτων τὸ ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ δωρηθέν μὲν τάλαντον, δὲν διαθρύψω κατὰ μικρὸν καὶ εἰς τὸν πλησίον διὰ τοῦ φωτός τῆς δημοσιογραφίας ὅσους κατὰ καιροῦς

ἐπ' Ἐκκλησίας ἐξεπώνησα λόγους,

ἀναπτύσσων καὶ πλατύνων κατὰ τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις, ἐν γλώσσῃ καταληπτῇ καὶ σαφεῖ τὸν ἐν τοῖς κυριακοῖς λογίοις κεκρυμμένον νοῦν, διδάσκων καὶ ἱεραργῶν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας, ὅπως οὕτω, πληθυνθείσης τῆς ἀληθοῦς γνώσεως καὶ μετ' αὐτῆς τῆς ἀτομικῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐθνικῆς εὐφροσύνης, δυνηθῇ ἕκαστος ἡμῶν νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προσρισμὸν του, εἰκὼν καθιστάμενος ἐπὶ τῆς γῆς εὐεργετικῇ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ.

Οἱ λόγοι οὗτοι, ἐν μόθοις καὶ ἰδρώσι συνταχθέντες, συγκείμενοι δὲ ἐξ 7 τυπογραφικῶν φύλλων, πωληθήσονται, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ πρὸς ὃν ἀποβλέπουσιν, ἂν τὶ ἐν ὁς καὶ μόνου φράγκου. Διὸ, ἐπικαλούμενος τὴν συνδρομὴν καὶ ὑποστήριξιν ἀπάντων τῶν θελόντων δι' ἐλαχίστου ποσοῦ νὰ γίνωσι συνεργοὶ τοιοῦτου ψυχωφελούς ἔργου, καὶ εὐχαριστῶν αὐτοῖς ἐκ τῶν προτέρων, προβαίνω μετὰ θάρρους εἰς τὸ ἔργον, συνεκτυπῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς βίβλου καὶ τὰ εὐγενῆ αὐτῶν ὀνόματα.

Βάρνα Ἰουλίου 1899.

Δ' Χ' ΔΑΝΙΗΛ